

Naslov originala:
FLOW MY TEARS, THE POLICEMAN SAID
Philip K. Dick

Copyright © 1974 Philip K. Dick estate, with permission of Wylie
Copyright © 2018 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednik:
Danilo Lučić

Prevod:
Aleksandar B. Nedeljković

Lektura i korektura:
Ana Čubrilo

Dizajn korica:
Jelena Lugonja

Štampa:
Kontrast štampa

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

TECITE SUZE
MOJE, REČE
POLICAJAC
FILIP
K. DIK

KONTRAST
Beograd, 2018.

Ljubav u ovom romanu je za Tesu,
a za nju je i ljubav u meni.
Ona je moja pesmica.

PRVI DEO

Tecite, suze moje, iz izvora svojih klizite!
Plačem zato što sam izgnanik bio, u životu.
Najbolje je da trajem usamljen; a vi, drugi, idite.
Ovde crna ptica noći peva svoju tužnu sramotu.

1

U UTORAK, 11. oktobra 2008, Džejson Tavener šou emitovan je sa skraćanjem od trideset sekundi. Jedan tehničar, koji je gledao kroz plastični mehur kontrolne kule, zamrznuo je poslednji deo izlazne špice na video-ekranu i uperio prst ka Džejsonu Taverneru, koji je upravo bio krenuo ka izlazu sa pozornice. Tehničar se kucnuo po zglobu šake, a zatim pokazao prstom ka svojim ustima.

Džejson glatko reče u mikrofona okačen o kran: „Pa, narode, nastavite sa slanjem dopisnica i V-pisama. I, ostanite na ovom kanalu, da gledate Avanture Skolija, super-džukca.”

Tehničar se osmehnuo; Džejson je na to reagovao tako što se i on osmehnuo. Potom se isključio i slika i ton. Time je bio završen njihov jednočasovni muzičko-varijetetski program, koji je među najboljim TV programima te godine držao, prema rejtingu gledanosti, drugo mesto. Završen bez ijednog kiksa.

„Gde izgubismo pola minuta?”, reče Džejson svojoj specijalnoj gošći te večeri, zvezdi Heder Hart. Bio je zbunjen time. Voleo je da sam raspoređuje vreme u svojim emisijama.

Heder Hart reče: „Ciculjence, ma neema veze.” Položila je svoju prohladnu šaku na njegovo čelo, neznatno ovlaženo, i sa naklonošću pogladila prednji deo njegove kose boje peska.

„Je l' shvataš koju moć imaš?”, reče Al Blis, njihov poslovni agent, prilazeći im. „Noćas je tri'es' miliona ljudi videlo kako si povukao nagore rajsferslus na svom šlicu. To je valjda nekakav rekord.”

„Pa ja svake nedelje tako zatvaram šlic”, reče Džejson. „To mi je zaštitni znak. Ili možda ne gledaš ovaj šou?”

„Ali, trideset miliona”, reče Blis, čije je okruglo, preterano crveno lice bilo orošeno kapima znoja. „Pomisli na to. A onda i repriziranja.”

Džejson odgovori žustro: „Ja ću biti mrtav pre nego što pare od toga stignu. Hvala bogu.”

„Bićeš verovatno mrtav noćas”, reče Heder, „s obzirom na to kol’ko se tvojih fanova nabilo tamo napolju. Čekaju da te rastrgnu na sitne kvadratiće velike ko poštanske marke.”

„Neki od njih su Vaši fanovi, gospođice Hart”, reče Al Blis svojim dahtavim psetolikim glasom.

„Bog ih prokleo”, reče Heder oštro. „Što ne odu? Zar ne krše oni neki zakon, o besposličanju ili tako nešto?”

Džejson je dohvati za šaku i stisnu jako, privlačeći time njenu namrštenu pažnju. Nikad nije shvatio njenu netrpeljivost prema obožavaocima; za njega, oni su bili krvotok njegove javne egzistencije. A javna egzistencija, njegova uloga kao zabavljača svetskog gledališta, bila je, za njega, prosto egzistencija sama, smisao. „Ne treba da budeš zabavljačica”, reče on Heder, „ako se tako osećaš. Napusti taj posao. Postani socijalna radnica u logoru za prinudni rad.”

„A i tamo ima ljudi”, reče Heder ogorčeno.

Dvojica stražara, pripadnika specijalne policije, proguraše se ramenima do Džejsona Tavernera i Heder. „Hodnik smo raščistili kol’ko se raščistiti može”, prošišta deblji od te dvojice. „Idemo sad odmah, gospodine Taverner. Pre nego što se publika iz studija povuče do bočnih izlaza.” Dao je signal trojici drugih stražara, koji odmah počеше da nastupaju prema gomili u tunelu, koji će ih izvesti, na kraju, u noćnu ulicu. A tamo je parkiran Rolsov leteći brod, u svojoj skupoj raskoši, sa pogonskom raketom koja pulsira na leru. Kao mehaničko srce, pomisli Džejson. Srce koje udara samo za njega, za njega zvezdu. E pa, proširujući to, vozilo pulsira odazivajući se i Hederinim potrebama, takođe.

Zaslužila je: noćas je pevala dobro. Skoro isto tako dobro kao – Džejson se iscerio neprimetno, u sebi. Vraga, pa suočimo se s

tim, pomisli on. Ne uključuju oni sve te 3-D kolor TV aparate da bi gledali specijalnu gošću – zvezdu. Ima hiljadu specijalnih zvezda rasutih po Zemlji, i nekoliko u marsovskim kolonijama.

Uključuju, pomisli on, da bi videli mene. A ja sam uvek tu. Džejson Taverner nikad nije izneverio svoje obožavaoce, i nikad neće. Bez obzira na to kako je Heder raspoložena prema svojim.

„Ne voliš ti njih”, govorio je Džejson dok su se uvijali, gurali, provlačili kroz hodnik ispunjen parom i mirisom znoja, „zato što sebe ne voliš. Potajno veruješ da imaju loš ukus.”

„Glupi su”, huknula je Heder, zatim tiho opsovala kad je njen veliki pljosnati šešir zalepetao sa njene glave i nestao zauvek u ustalasaloj masi zbijenih fanova.

„Oni su običnjaci”, reče Džejson, primičući usne njenom uhu koje je bilo delimično izgubljeno u velikom pramenu njene blistavocrvene kose. Famosna kaskada kose, kopirana tako široko i ekspertno u salonima lepote širom Tere.

Heder promuklo istisnu: „Ne izgovaraj tu reč.”

„Običnjaci su”, reče Džejson, „i moroni. Jer” – on gricnu njenu ušnu školjku – „jer to je značenje toga kad je neko običnjak. Je l’ tako?”

Uzdahnula je. „O bože, biti u letećem brodu, krstariti kroz vakuum. Za tim čeznem: za beskonačnim ništavilom. Bez ljudskih glasova, bez ljudskog vonja, bez ljudskih vilica koje žvaću plastičnu žvaku u devet fluorescentnih boja.”

„Ti ih izistinski mrziš”, reče on.

„Da.” Klimnula je glavom energično. „A mrziš ih i ti”. Zastala je nakratko, okrećući glavu da se suoči sa njim. „Jesi li svestan da je tvoj prokleti glas propao, znaš li da se šlepuješ na staroj slavi, koju više nikad nećeš povratiti?”

Nasmešila mu se, tada. Toplo. „Da l’ mi to starimo?”, reče ona nadjačavajući mumljanje i ciku obožavalaca. „Zajedno? Kao muž i žena?”

Džejson reče: „Šestice ne stare.”

„A stare”, reče Heder. „I te kako stare.” Posežući nagore,

dotakla je njegovu talasastu braon kosu. „Koliko dugo je već farbaš, macane? Godinu dana? Tri godinice?”

„Upadaj u brod”, reče on oštro, manevrišući njome tako da je izašla ispred njega na pločnik Bulevara Holivud.

„Ući ću”, reče Heder, „ako mi otpevaš visoko prirodno B. Sećaš li se kad...”

Silom ju je ugurao u letelicu, utisnuo se za njom, okrenuo se da pomogne Alu Blisu da zatvori vrata i već se digoše i zabiše u kišno-oblačno ponoćno nebo. Veliko blistavo nebo Los Anđelesa, sjajno kao da je podne. A i jeste podne za tebe i za mene, pomisli on. Za nas dvoje, za sva vremena. Uvek će biti kao što je sad, jer mi smo šestice. Oboje. Znali oni to, ili ne.

A biće da ne znaju, pomisli on sumorno, uživajući u tužnom humoru tog saznanja koje su njih dvoje imali, ali koje nisu delili ni sa kim. Jer od početka je planirano tako. Plan je ostao na snazi... čak i sada, kad je sve pošlo toliko rđavo. Rđavo bar po mišljenju konstruktora. Onih velikih mudraca koji su predviđali šta će biti, i predvideli pogrešno. Pre četrdeset pet divnih godina, kada je svet bio mlad i kad su kapljice kiše još uvek bile na sad iščezlim japanskim stablima trešnje u gradu Vašingtonu. I kad je onaj miris proleća lebdeo nad plemenitim eksperimentom. Lebdeo – bar neko, makar i kratko, vreme.

„Ajmo u Cirihi”, reče on glasno.

„Suviše sam umorna”, reče Heder. „A sem toga, to mesto mi je dosadno.”

„Kuća?” Nije mogao da poveruje. Heder je tu kuću odabrala za njih dvoje, i oni su godinama uspevali tamo da ostaju skriveni – skriveni naročito od obožavalaca koje je Heder toliko mrzela.

Heder uzdahnu i reče: „Kuća. Švajcarski satovi. Onaj hleb. Ona kaldrma. Sneg na brdima.”

„Na planinama”, reče on. Njegova ogorčenost nije se smanjivala. „Pa, dovraga”, reče on, „ići ću bez tebe.”

„I pokupićeš neku drugu?”

Ovo, jednostavno, nije mogao shvatiti. „Pa je l’ ti želiš da povedem neku drugu sa sobom?”, upita je.

„Ti i tvoj magnetizam. Tvoj šarm. Možeš da uvučeš ma koju devojkicu na svetu u svoj veliki bronznani krevet. Mada, kad jednom uđeš u njega, nisi baš nešto naročito.”

„Bože”, reče on zgađeno. „Opet isto. Uvek isto čantranje. I to ono koje je fantazija – a za njega se najjače i držiš.”

Okrećući se da bude s njim lice u lice, Heder reče iskrenim tonom: „Znaš kako izgledaš, čak i sada, u tim godinama. Divan si. Trideset miliona ljudi bulji u tebe jedan sat nedeljno. Ne zanima njih tvoje pevanje... nego tvoja neizlečiva fizička lepota.”

„Isto se može kazati i za tebe”, reče on jetko. Osećao je zamor i čežnju za privatnošću i izolacijom. A privatnost i izolacija ležale su u predgrađu Ciriha, ćutke čekajući da se njih dvoje još jednom vrata. Tamo se dobijao osećaj da zgrada želi da oni u njoj ostanu, ne jednu noć, ne sedam noći, nego zauvek.”

„Meni se godine ne vide”, reče Heder.

Bacio je pogled na nju, zatim ju je počeo pažljivije proučavati. Gusta crvena kosa, bleđa koža sa nekoliko pegica, jak rimski nos. Duboko usađene, ogromne zelene oči. Istinu je rekla: na njoj se nije videlo koliko joj je stvarno godina. Naravno, ona se nikad nije uključivala, kao on, u telefonsku trans-seks mrežu. Ali, zapravo, on je to radio veoma retko i nikada nije stekao zavisnost, samim tim nije došlo do oštećenja mozga ili do preteranog starenja. „Ti si osoba koja izgleda proketo dobro”, reče on kao da gundā. „A ti?” reče Heder.

Ne, to nije moglo da ga uzdrma. Znao je da još uvek ima svoju harizmu, onu snagu koju su urezali u njegove hromosome pre četrdeset dve godine. Istina je da mu je kosa skoro sasvim osedela i da ju je sad farbao. I poneka borica tu i tamo. Ali...

„Dokle god mi je ovaj glas”, reče on, „biću okej. Imaću ono što želim. Grešiš kad sam ja u pitanju – to je tvoja šestičija nadmenost, tvoja takozvana ‘individualnost’ koju toliko ceniš. U redu, ako ti se ne leti do kuće u Cirihi, kuda hoćeš da odemo? U tvoj stan? Moj stan?”

„Hoću da sam udata za tebe”, reče Heder. „Tako da onda ne bude odlučivanje između tvog i mog stana, nego da bude naš

stan. A ja ću napustiti pevanje i imaću troje dece, koja će sva ličiti na tebe.”

„Čak i devojčice?”

Heder reče: „Biće sve dečaci.”

Naginjući se ka njoj, poljubio ju je u vrh nosa. Nasmešila se, dohvatila njegovu šaku i potapšala je toplo. „Možemo noćas da odemo bilo kuda”, reče joj on tonom niskim, čvrstim, kontrolisanim, i jako projektovanim u prostor, maltene očinskim; taj ton je najčešće uspevao kod Heder, kod koje inače ništa drugo nije uspevalo. Sa izuzetkom mog odlaženja, pomisli on.

Toga se plašila. Ponekad za vreme njihovih svađa, osobito u onoj kući u Cirihi, gde ih niko nije mogao čuti niti se mešati, na njenom licu je viđao taj strah. Užasavala ju je pomisao da bi mogla ostati sama; to je znao; ona je to znala; taj strah je bio deo realnosti njihovog zajedničkog života; jer su oni, kao što dolikuje istinski profesionalnim zabavljačima, pred javnošću imali kompletnu, racionalnu kontrolu; ma koliko ljutnje i otuđenja bilo između njih dvoje, zajedno su dobro funkcionisali u velikom idolopoklonskom svetu gledalaca, pismopisača, bučnih obožavalaca. Tu čak ni istinska mržnja ne bi promenila ništa.

Mržnje, međutim, nije moglo biti između njih. Suviše toga im je bilo zajedničko. Toliko prokleta mnogo su dobijali jedno od drugog. Usrećivao ih je čak i običan fizički kontakt, kao što je ovo sedenje zajedno u Rolsovoj nebeskoj limuzini. Bar dok je trajalo.

Posežući u unutrašnji džep svog sakoa koji je bio ručno izrađen od prave svile, specijalno za njega – bilo je možda deset takvih modela na celom svetu – on izvuče smotuljak vrednosnih potvrda koje je država pojačala svojom garancijom. Mnogo tih potvrda, naslaganih u debeli smotuljak.

„Pa ne treba toliko gotovog novca da nosiš sa sobom”, reče Heder tonom pridikovanja, njemu toliko mrskim, tonom zadrte majke.

Džejson reče: „Sa ovim”, pokaza on paketić novčanica „možemo da kupimo sebi ulaz u bilo koju...”

„Ako ti neki neregistrovani student, koji se došunjao prošle noći iz svoje jazbine na kampusu, ne odseče šaku i pobegne, i sa šakom i sa tvojim nametljivim parama. Oduvek si bio nametljiv. Nametljiv i bučan. Vidi svoju kravatu. Pogledaj je samo!” Povichla je glas: istinski se naljutila.

„Život je kratak”, reče Džejson. „A blagostanje još kraće.” Ipak je vratio svežanj novčanica u unutrašnji džep sakoa, i zagladio izbočinu koja je time stvorena u njegovom inače perfektnom odelu. „Hteo sam nešto da ti kupim time”, reče. Uistinu, tek tog trenutka mu je ta ideja pala na um; do maločas je imao drukčiji plan s tim novcem, plan da ga ponese u Las Vegas, do stolova za blekdžek. Kao šestak mogao je pobediti svaki put u blekdžeku – i svaki put je pobeđivao; imao je prednost nad svakim, čak i nad dilerom. Čak, pomisli on lukavo, i nad upravnikom sale.

„Lažeš”, reče Heder. „Nisi nameravao da uzmeš ništa za mene; nit si ikad išta uzeo, toliko si jedan sebičan čovek i, samo na sebe misliš. To je novac za jebanje; ideš da kupiš neku sisatu plavušu i da je tucaš. Verovatno u našoj kući u Cirihi koju, razumeš, nisam već četiri meseca ni videla. Mogla bih čak i trudna da budem.”

Učinilo mu se čudnim da ona kaže baš to, da je izabrala taj od svih mogućih argumenata koje je mogao oblikovati njen um. Ali mnogo toga u vezi s njom nije razumeo: ona je pred njim, kao i pred obožavaocima, dosta stvari zadržavala za sebe.

Ipak, on je tokom godina saznao mnogo o njoj. Bilo mu je, na primer, poznato da je 2002. godine abortirala i abortus zadržala u potpunoj tajnosti. Znao je da je neko vreme bila nezakonito udata za vođu jedne studentske komune i da je godinu dana živela u zečijim jazbinama ispod univerziteta Kolumbija, zajedno sa svim onim smrdljivim bradatim studentima koje su panduri i nacionalci prinudili na doživotni ostanak ispod zemlje. Da, policija i nacionalna garda čiji obruč, postavljen oko svakog kampusa, sprečava studente da ispuze i začas se razmile po celom društvu slično crnim pacovima kada se roje po gornjim delovima broda koji tone.

Znao je i to da je pre godinu dana hapšena zbog posedovanja droge. Njena bogata i moćna porodica bila je sposobna da otkupi njenu slobodu u tom tesnacu: njene pare, njena harizma, njena slava nisu pomogli kad je došlo vreme za sukob sa zakonom.

Heder je tad bila pomalo uplašena svim tim što joj se dogodilo, ali sad je, znao je, opet bila u formi. Kao i sve šestice, imala je ogromnu sposobnost oporavljanja. To je pažljivo ugrađeno u sve njih. To, i još mnogo, mnogo šta. Toliko stvari da ih ni on, sa četrdeset dve godine života, nije sve znao. A mnogo toga se i njemu desilo. Ta dešavanja imala su uglavnom izgled mrtvih tela, tela drugih zabavljača koje je on zgazio tokom svog dugog pentranja ka vrhu.

„Te ‘nametljive’ kravate...”, počeo on, ali tad telefon u letećim kolima zazvoni. On ga uze i reče „Alo”. To je verovatno Al Blis sa rezultatima o gledanosti emisije.

Ali to nije bio Al. Glas neke devojkice dopre do njega, prodirući oštro i borbeno u njegovo uvo. „Džejsone?”, reče ta devojkica veoma glasno.

„Aha”, reče on. Poklapajući dlanom mikrofon, on reče Hederi: „To je Merlin Mejson. Zašto li sam joj kog vruga dao broj svojih letikola?”

„A ko je Merlin Mejson kog vruga?”, upita Heder.

„Reći ću ti kasnije.” Sklonio je dlan sa slušalice. „Da, draga, ovo je Džejsone pravi pravci, njegovo pravo reinkarnirano mesto. Šta je bilo? Zvučiš užasno. Da li te opet izbacuju iz stana?”, Namignuo je ka Heder i ironično se iscerio.

„Otarasi je se”, reče Heder.

Ponovo pokrivajući mikrofon šakom, on reče: „Hoću, pa pokušavam, zar ne vidiš?” U mikrofon reče: „Okej, Merlin, izlij svoje skrivene muke pred mene, za to ja služim.”

Dve godine je Merlin Mejson bila njegova štice, ako se tako može reći. U svakom slučaju radilo se o tome da je ona želela da bude pevačica – da bude slavna, bogata, voljena – kao on. Jednog dana je dolutala u studio za vreme probe, i on ju je zapazio. Stegnuto maleno brižno lice, kratke noge, suknja daleko prekrat-

ka – on je sve to, po svom običaju, sagledao već prvim pogledom. I, nedelju dana kasnije, sredio je da ona dobije audiciju kod firme Kolumbija Rekords, uz učešće njihovih umetnika i njihovog šefa repertoara.

Mnogo toga je rađeno tokom te nedelje, ali ništa u vezi sa pevanjem. Merlin oštro reče u njegovo uvo: „Moram da te vidim. Inače ću se ubiti i krivica će pasti na tebe. Doživotno. I reći ću toj ženi, toj Heder Hart, da smo se tucali non-stop.”

U sebi je, nečujno, uzdahnuo. Dovraga, već je umoran, iscrpljen jednočasovnom predstavom za vreme koje moraš da pokazuješ osmeh, osmeh, osmeh. „Krenuo sam u Švajcarsku i provešću ostatak noći tamo”, reče on čvrsto, kao da govori histeričnom detetu. To je obično, kad bi Merlin zapala u neko od svojih optuživačkih, kvazi-paranoidnih raspoloženja, uspevalo. Ali ovoga puta nije uspelo, normalna stvar.

„Za pet minuta možeš da stigneš dole tim svojim milionskim Rolsovim letikolima”, limeno je treštala Merlin u njegovo uho. „Samo pet sekundi hoću da razgovaram s tobom. Imam nešto vrlo važno da ti kažem.”

Ova je verovatno zatrudnela, reče Džejson sebi. Negde u nizu zaboravila je, namerno ili možda nenamerno, da gutne pilulu.

„Šta to možeš da mi kažeš za pet sekundi a što ja već ne znam?”, reče on oštro. „Reci sad.”

„Želim da budeš ovde kod mene”, reče Merlin sa svojom uobičajenom totalnom bezobzirnošću. „Moraš da dođeš. Šest meseci te nisam videla i za to vreme sam mnogo razmišljala o nama. A posebno o onoj poslednjoj audiciji.”

„Okej”, reče on; osećao je gorčinu i ozlojedenost. Eto šta čovek dobije kad pokuša da napravi za nju – osobu bez talenta – nekakvu karijeru. Bučno je tresnuo telefon na mesto, okrenuo se ka Heder i rekao: „Drago mi je što nikad nisi naletela na ovu, jer to je stvarno jedna...”

„Ne seri”, reče Heder. „Nisam naletela na nju jer si ti prokleta dobro pazio da se to ne desi.”

„Bilo kako bilo”, reč on zaokrećući letikolima nadesno, „izradio sam za nju ne jednu nego dve audicije, i zabrljala je obe. Pa, da bi sačuvala svoje samopoštovanje, mora da baci krivicu na mene. To sam je kao ja naveo da padne. Jasna ti je ta slika.”

„Ima li bar neke dobre sise?”, reče Heder.

„Zapravo i ima.” On se isceri a Heder se nasmeja glasno. „Znaš moju slabost. Ali ja sam svoj deo pogodbe održao; names-tio sam joj audiciju, dve audicije. Druga je bila pre šest meseci i ja prokleta dobro znam da je još uvek sumorna i besna zbog nje. Nemam predstavu šta sad hoće da mi kaže.”

Na kontrolnoj tablici iskucao je program za automatski let do Meriline zgrade koja je imala odgovarajuće krovno sletišće.

„Verovatno je zaljubljena u tebe”, govorila je Heder dok je parkirao letikola ujedno ispuštajući silazne stepenice.

„Kao i četrdeset miliona drugih”, reče Džejson veselim to-nom. Nameštajući se udobnije na pokretnom sedištu letikola, Heder reče:

„Nemoj dugo da si se zadržao, inače, tako mi boga, odleteću bez tebe.”

„Pa da ostanem nasukan kod Merilin?”, reče on. Oboje se nasmejaše.

„Odmah se vraćam.” Pređe sletišće, dođe do lifta, pritisnu dugme.

Čim je kročio u Merilin apartman, shvatio je da je sišla s uma. Čitavo njeno lice bilo je stisnuto u jedan grč; telo tako skupljeno da se činilo da pokušava da pojede i svari sebe. A njene oči. Malo šta u vezi sa ženama ili na ženama moglo je kod njega izazvati nelagodnost, ali ovo je izazvalo. Oči joj behu sasvim zaokrug-ljene, zenice neljudski raširene, sevale su ka njemu dok je ćutke stajala, ruku prekrštenih na grudima. Svaki delić nje bio je nepo-pustljiv i krut kao gvožđe.

„Počni da govoriš”, reče Džejson, trudeći se da napipa neku putanju kojom bi stekao premoć. Obično – zapravo, skoro uvek – on je kontrolisao situacije sa ženama; bila je to njegova speci-

jalnost. Ali ovo... osećao se nezgodno. A ona još ni reč nije progovorila. U njenom licu, ispod više slojeva šminke, nije bilo ni kapi krvi, kao da se pretvorila u hodajuću leš. „Hoćeš još jednu audiciju?“, reče Džejson. Je l' to?”

Merilin odmahnu glavom.

„U redu, reci mi šta ti je“, reče on umorno ali sa napetošću u sebi. Međutim, nije dopustio da se napetost pokaže u njegovom glasu; imao je previše lukavstva i iskustva da bi sad dopustio da ona oseti njegovu nesigurnost. U konfrontaciji sa ženom, stvar devedeset posto zavisi od blefa, sa obe strane. Cela caka je u tome kako radiš, a ne šta radiš.

„Imam nešto za tebe.“ Merlin se okrenula i zamakla u kuhinju. Ležerno je krenuo za njom.

„Evo“, reče Merlin. Digla je jednu plastičnu vreću iz sudopere, jedan trenutak je držala; lice joj je i tad bilo beskrvno i oštro, oči mutne i razrogačene; onda je naglim pokretom otvorila vreću, razmahнула njome i hitro krenula ka njemu.

Dogodilo se prebrzo. Uzmakao je instinktivno, ali prekasno i presporo. Želatinski kalistonski gnezdeći sunder sa svojih pedeset cevčica za hranjenje pripio se uz njega, lepeći se za njegova prsa. I on je već osećao kako cevčice za hranjenje riju kroz njega, prodirući sve dublje.

Bacio se ka visećim kuhinjskim ormarićima, zgrabio napola punu flašu skoča, munjevito odvrnuo poklopac, i počeo da izliva tečnost preko želatinskog stvorenja. Njegove misli postale su lucidne, čak briljantne; nije paničio, nego je stajao i zalivao tu stvar alkoholom.

Jedan trenutak ništa se nije dešavalo. Uspevao je, još uvek, da obuzda paniku. A onda je ta stvar proključala u mehurima, pa se sparušila, i spala sa njegovih prsa na pod. Umrkla je.

Obuzet osećajem slabosti, seo je za kuhinjski sto. Uvide da se već bori protiv nesvestice, neke od cevčica za hranjenje ostale su u njemu, žive. „Nije loše“, uspe da izusti, „zamalo da me središ, ti jebena mala uličarko.“

„Ne zamalo”, reče Merlin Mejson hladno, bez emocija. „Neke od cevčica za hranjenje još su u tebi, i ti to znaš; vidim ti na licu. Flaša skoča ih neće izbaciti. Ništa ih neće izbaciti.”

U tom času se onesvestio. Mutno je video pod, zelen i siv, kako se uzdiže da ga dohvati, a onda, praznina. Vakuum u kome se nije nalazilo ništa, čak ni on sam.

Bol. Otvorio je oči, refleksno dotakao svoja prsa. Ni traga od njegovog svilenog odela krojenog po meri; na njemu je bila pamučna bolnička odeća. Ležao je opružen na pokretnim nosilima. „Bože”, zakrklja on. Dvojica bolničara gurali su kolica sa nosilima duž jednog bolničkog hodnika.

Nad njim je lebdela Heder Hart, zabrinuta i šokirana ali, kao i on, sasvim prisebna. „Znala sam da nešto nije u redu”, reče ona brzo, dok su ga bolničari smeštali u sobu. „Nisam te čekala u kolima; krenula sam dole za tobom.”

„Verovatno si mislila da smo u krevetu zajedno”, reče on nekako.

„Doktor je rekao”, reče Heder, „da bi kroz petnaest sekundi podlegao somatskoj violaciji, kako se on izrazio. Ulaskom te stvari u tebe.”

„Sredio sam je”, reče on. „Ali ne i sve cevčice za hranjenje. Bilo je prekasno.”

„Znam”, reče Heder. „Doktor mi je rekao. Planiraju operaciju u najskorije moguće vreme; možda će moći da postignu nešto ako cevi nisu zašle suviše daleko.”

„Bio sam dobar u krizi”, istiskivao je Džejson muklo; oči je sklopio, i trpeo bol. „Ali ne baš dovoljno dobar. Ne dovoljno.” Otvarajući oči, vide da

Heder plače. „Zar je toliko rđavo?“, upita on; posežući nago-
re za njenom rukom. Osećao je pritisak njene ljubavi dok mu je
stiskala prste, a onda više ničeg nije bilo. Sem bola. Ali ničeg dru-
gog, ni Heder, ni bolnice, ni bolničara, ni svetlosti. Niti zvuka.
Bio je to jedan večni momenat koji ga je apsorbovao kompletno.

2

SVETLOST SE FILTRIRANJEM uvlačila nazad, ispunjavajući njegove sklopljene oči membranom iluminarnog crvenila. Otvorio je oči i digao glavu tražeći pogledom Heder ili doktora.

Ležao je u sobi sam. Nikog nije bilo. Toaletni stočić sa napuklim velikim ogledalom za šminkanje, ružne stare svetiljke koje štrče iz zidova zasićenih masnoćom a odnekud, sa male udaljenosti, treštanje televizora.

Nije se nalazio u bolnici.

Niti je Heder bila uz njega: osetio je njeno odsustvo, osetio je zbog nje totalnu prazninu.

Bože, pomisli on. Šta se desilo?

Bol u njegovim prsima je, kao i tolike druge stvari, nestao. Drhtavim pokretima, on odgurnu prljavo vuneno ćebe, diže se u sedeći položaj, refleksno se proturlja po čelu, prikupljajući svoju vitalnost.

Ovo je hotelska soba, uvide on. Vašljivi, jeftini hotel za šljam. Nema zavesa, nema kupatila. U takvima je on stanovao pre mnogo godina, na početku svoje karijere. U davno doba kad je bio nepoznat i bez para. U onim mračnim danima koje je potiskivao iz memorije najpotpunije što je mogao.

Novac. Pipanjem je proverio svoju odeću, otkrio da više nije obučen u bolničku pidžamu već da mu je vraćeno, u izgužvanom stanju, njegovo svileno odelo. I, u unutrašnjem džepu sakoa, onaj svežanj novčanica velike apoenske vrednosti, one pare sa kojima je nameravao da ode u Las Vegas.

Bar to je imao.

Brzo je pogledom potražio telefon. Nema, naravno da ga nema. Ali naći će se telefon u holu. Ali koga zvati? Heder? Ala

Blisa, svog agenta? Morija Mana, producenta njegovog TV nastupa? Svog advokata Bila Vulfera? Ili, možda sve njih, i to što je pre moguće.

Nesigurnim pokretima digao se na noge; stajao je ljuljajući se, psujući iz razloga koji su mu bili nerazumljivi. Držao ga je neki animalni instinkt; spremao je sebe, svoje jako šestičje telo za borbu. Ali protivnika nije mogao sagledati, a to ga je plašilo. Osetio je, po prvi put otkad je pamtio, paniku.

Da li je mnogo vremena prošlo, zapita se on. Nije to mogao odrediti; nije imao osećaj ni da je prošlo mnogo ni malo vremena. Dan je. Vrdalame zuje kroz nebesa s one strane prljavog stakla. Bacio je pogled na svoj sat; deset i trideset, pisalo je na njemu. Pa šta? Mogao bi pokazivati vreme za deset hiljada godina pogrešno, i kako bi on to znao? Sat mu nije mogao pomoći.

Ali pomoći će telefon. On izađe u hodnik pun prašine, nađe stepenište, siđe korak po korak, pridržavajući se za ogradu sve dok se ne dospe u depresivni, prazni hol sa otrcanim starim foteljama.

Srećom, imao je sitnine. Ubacio je zlatnik od jednog dolara u prorez i odabrao broj Ala Blisa.

„Blisova talent agencija”, začu se uskoro Alov glas.

„Slušaj”, reče Džejson. „Ne znam gde sam. Za ime Hrista dođi po mene; izvuci me odavde; prebaci me na neko drugo mesto. Shvataš, Al? Zar ne?”

Iz telefona, tišina. A onda daleki, ravnodušni glas Ala Blisa reče: „Sa kim razgovaram?”

On zareža odgovor.

„Ne poznajem Vas, gospodine Džejstone Taverneru”, reče Al Blis, opet svojim najneutralnijim glasom. „Da li ste sigurni da ste dobili pravi broj? S kim ste želeli da razgovarate?”

„Sa tobom. Alom. Sa Alom Blisom, mojim agentom. Šta se desilo u bolnici? Kako sam odande dospao ovde? Zar ne znaš?” Njegova panika je splašnjavala, jer je postepeno uspevao da nametne sebi kontrolu; postizao je da reči izlaze iz njega razumno. „Možeš li mi naći Heder?”

„Gospođicu Hart?“, reče Al i tiho se zacereka. I ne odgovori.

„Ti“, reče Džejson divljom oštrinom, „ti si završio kao moj agent. Tačka. Bez obzira na to kakva je situacija. Otpušten si.“

Al Blis se opet zasmija tiho u njegovo uho i tad, sa jednim škljocanjem, linija postade mrtva. Al Blis je spustio telefon.

Ubiću tog kurvinog sina, reče Džejson sebi. Pocepaću to proćelavo malo kopile na parčiće od po jednog kvadratnog santimetra.

Šta je on to pokušavao da mi uradi? Ne razumem. Šta odjednom ima protiv mene? Šta sam mu, kog vruga, uradio, zaboga? Bio mi je prijatelj i agent devetnaest godina. I ništa slično ovome nije se nikad desilo.

Pokušaću kod Bila Vulfera, odluči on. On je uvek ili u kancelariji, ili na raspolaganju za telefonski razgovor; dopreću do njega i saznaću o čemu se ovde radi. On ubaci drugi zlatni dolar u prorez telefona i, po pamćenju, još jednom odabra broj.

„Vulfer i Blejn, advokati“, zazvuča u njegovom uhu glas recepcionerke.

„Daj mi da popričam sa Bilom“, reče Džejson, „Džejson Taverner na telefonu. Znaš ko sam.“

Recepcionerka reče: „Gospodin Vulfer je danas na sudu. Da li biste želeli da govorite sa gospodinom Blejnom umesto sa njim, ili da kažem gospodinu Vulferu da Vam uzvрати poziv kad se vrati u kancelariju kasnije popodne?“

„Znaš li ti ko sam ja?“, reče Džejson. „Znaš li ti uopšte ko je Džejson Taverner? Gledaš li TV?“ Glas mu se kod tih reči maltene otrgao; osetio je kao se prelama i diže. S velikim naporom uspeo je da povрати kontrolu nad njim, ali nije mogao zaustaviti drhtanje ruku; zapravo, treslo se celo njegovo telo.

„Žao mi je, gospodine Tavernere“, reče recepcionerka. „Ja zaista ne mogu govoriti u ime gospodina Vulfera, niti...“

„Je l' gledaš ti TV?“, reče on.

„Da.“

„I nisi čula za mene? Šou Džejsona Tavernera, utorkom uveče u devet?“

„Žao mi je, gopodine Tavernere. Stvarno morate razgovarati direktno sa gospodinom Vulferom. Dajte mi broj telefona sa koga zovete, a ja ću se postarati da Vas on pozove u neko doba danas.”

On spusti slušalicu.

Poludeo sam, pomisli. Ili je ova poludela. I ona i Al Blis, taj kučkin sin. Bože. Sav drhteći, on se udalji od telefona, sede u jednu od izbledelih fotelja. Prijalo je sedeti; sklopio je oči i disao polako i duboko. I preturao misli po glavi. Imam pet hiljada dolara u krupnim državnim novčanicama, reče on sebi. Znači nisam sasvim bespomoćan. A ona stvar je nestala iz mojih prsiju, zajedno sa cevčicama za hranjenje. Sigurno su uspeli da to izvade hirurški, u bolnici. Znači bar sam živ; mogu se radovati tome. Da li je preskočeno izvesno vreme, zapita se on. Daj, ima li tu novina?

Na jednom obližnjem kauču pronađe primerak Los Anđeles Tajmsa, pročita datum. Dvanaesti oktobar 2008. Nije preskočeno vreme. Ovo je dan posle njegove emisije, posle dana kad ga je Merlin poslala, umirućeg, u bolnicu.

Jedna ideja mu sinu. Potraži odeljke ovih novina i nađe rubrike posvećene zabavi. On se sada pojavljivao svako veče u Persijskoj dvorani hotela Holivud Hilton – već tri sedmice, zapravo; sem utorkom, dakako, zbog emisije.

Oglas za njega, koji su ti hotelijeri puštali tokom protekle tri sedmice nije se mogao naći nigde na stranici. Ošamućeno je razmišljao: pa možda su ljudi to premestili na neku drugu stranicu. Potom je temeljno pročešljao sve stranice u tom odeljku novina. Oglas do oglasa za zabavljače, ali o njemu ni pomena. A njegovo lice se već deset godina nalazilo, svakog dana, na zabavnoj strani ovih ili onih novina. Bez ijednog dana izuzetka.

Pokušaću još jednom, pomisli on. Pokušaću kod Morija Mana.

Izvlačeći novčanik, on potraži ceduljicu na kojoj je zapisao Morijev broj. Njegov novčanik bio je vrlo tanak.

Nestale su sve njegove identifikacijske karte. Karte koje su mu omogućavale da ostane živ. Karte koje su mu dopuštale da prođe